

fra vore. Skipperen har der i meget længere Tid end her Ret til at faae sit Anker, men der udfordres forskjellige Betingelser. For det Første skal han melde til Konsulen eller vedkommende Politisørvidhed, at han har tabt sit Anker, og dernæst er han under alle Omstændigheder pligtig til at betale Bjergeløn med, efter hvad der er sagt mig — jeg tør ikke borge videre derfor — indtil Halvdelen af Ankerets Nettoværdi. Det, som maaske her turde trænge til Undring, er netop disse Bestemmelser om de tre Dage, thi Forholdet er, i det Mindste efter hvad der er sagt mig, ikke anderledes, end at en Skipper næsten aldrig er i Stand til at tage sit Anker op. Han kan for det Første ikke finde det, han har ikke Tid til saaledes som Fisterne at benytte Leiligheden til at foretage Peiling; han har meget Andet at bestille, saasnart han har maattet sitte sit Anker fra sig, eller det er blevet revet fra ham, og dernæst er han jo heller ikke forsynet med de Redskaber, som ere fornødne for at finde Ankeret — jeg skal ikke opholde det ærede Things Tid ved nye at gaa ind paa en Beskrivelse af disse Redskaber, men Skipperen er ikke i Besiddelse af dem —, og endelig kan han, selv om han finder Ankeret, ikke seile hen og selv tage det op; hans Vaade ville i Reglen være for smaa og ikke indrettede til dette Brug, hvortil der hører særlige Indretninger. Dette, at Skipperen selv er berettiget til at tage sit Anker, betyder altsaa i de fleste Tilfælde ikke meget, skjøndt der ganske vist kan være Tilfælde, hvor det ikke kan siges. Skipperen kan kun meget sjelden hjerge Ankeret selv, men maa henvende sig til Andre derom. Det, som er det Mislige ved de 3 Dages Frist, er, at han ikke er pligtig til at betale Bjergeløn til dem, der optage hans Anker og bringer ham det, men kan nødes med at betale et temmelig ubetydeligt Bedelag, og det har naturligvis til Følge, at det ikke interesserer Fisterne saa meget at finde Ankeret i disse 3 Dage, og at der først efter Fristens Forløb er Opfordring for dem til at anstrenge sig. Det er sagt mig, at det maaske vilde være rettere, om Forholdet blev ordnet paa den Maade, at Skipperen under alle Omstændigheder skal betale Bjergeløn til den, der bringer ham hans Anker, og at en saadan Bjergeløn ogsaa maatte være rigelig. Efter vor Lovgivning maa Bjergelønnen nu vel siges at være en Trebiedel af Verdien. I Strædet ved Gibraltar er den derimod, efter hvad der er sagt mig, Halvdelen af Verdien. Jeg tror derfor, navnlig ogsaa af de internationale Hensyn, jeg nævnte — idet det kan se noget paafaldende ud, at vor Lovgivning i højere Grad, end de særlige Forhold berettiger til, afviger fra andre Landes Lovgivning med Hensyn til Eiermandens Afgang til at komme til sin Ret — at det ikke vilde være rigtig at ordne Forholdet ganske paa den i Lovforslaget foreslaaede Maade. Navnlig mener jeg, at det Princip ikke er rigtig, at der ikke skal være særlige Bestemmel-

ser for blinde Ankere i Modsatning til Ankere med Bøje. Det er af største Bigtighed for Skibsarten, at Farvandet, navnlig de stærkt befærdede, saasom Sundet, holdes rene for disse Ankere, og man bør derfor ikke ordne Forholdet saaledes, at Fisterne ikke have nogen Opfordring til at søge efter Ankrene. Hovedbetragtningen maa være den, at Farvandet holdes saa rent som muligt, thi ellers afstedkommer man meget større Ulemper end den, at en enkelt Skipper ikke kommer til sit Anker.

Timestad: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i at gengive denne Sags Historie; men derimod kan jeg nok ligesom han have nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at gaa saa vidt, som dette Lovforslag er gaaet med Hensyn til at opheve al Forskjellen mellem blinde Ankere og Ankere med Bøje, ligesom jeg ogsaa kunde ønske at høre den ærede Ministers Mening om et Spørgsmaal, som den ærede sidste Laler ogsaa berørte, nemlig om de tre Gange 24 Timer, som ere forbeholdte Skipperen til selv at fiske sit Anker op. Hvad det sidste Punkt angaar, forholder det sig dog ikke ganske saaledes, som det ærede Medlem sagde, at nemlig disse 3 Gange 24 Timer vare indrømmede ved nogen Plakat eller Lovbestemmelse. Der er jo angaaende dette Forhold ikke nogen senere egentlig Lovbestemmelse end Pl. 14de November 1828, hvorimod det var et Reskript for Bestindien af 6te April 1831, som fastsatte, at man ikke maa tage, hvad en Skipper øieblikkelig har tabt, men selv har i Sinde at optage, og at vedkommende Skipper derfor skal have en Frist af 3 Gange 24 Timer, hvori han skal være fortrinnsberettiget til at optage sit Anker, og at, hvis Nogen optager det indenfor denne Frist, uvidende om, at det nylig er tabt, skal Ankeret gives Skipperen tilbage mod en billig Betaling for Umagen og mod Erstatning af afholdte Udgifter. Dette Reskript, som kun er givet for Bestindien, er ved Rancellircirkulære af 30te Juli 1831 til samtlige Amtmænd bekendtgjort for disse Amtmænd, idet Rancelliet anmodede dem om at gjøre Netsbetjentene opmærksomme paa, hvorledes Plakat af 14de November 1828 ifølge Hans Majestæt Kongens ovennævnte Reskript rettelig burde anvendes i mødende Tilfælde. Det er imidlertid klart, at ligesom Reskriptet af 1831 kun gjælder for Bestindien og ikke for det øvrige Rige, saaledes er Rancellircirkulæret af 30te Juli 1831 ikke nogen bindende Lovforskrift. Det kunde under de daværende Forhold vel have sin Betydning, at Rancelliet henede Opmærksomheden paa, hvorledes man for Bestindien havde opfattet dette Forhold og forstøttet Plakat 1828, men det kan ikke afgive nogen bindende Regel. Jeg kan i alt Fald ikke erindre, at der senere er givet nogen Lovbestemmelse, hvorved Reskriptet af 6te April 1831 har faaet den